

frit og uden det Pres, som uretlig lægges paa os. Der er kun en eneste Udvet af den nuværende Konflikt, og det er den, som ligger lige for, og som er den naturlige, og som alle Mennesker erkjende, er lovlig, at det ene Thing gjør sine Love færdige og sender dem over til det andet. Alle disse fine Kunstner med at lave Lovforslag, som ligne dem, der ligge i det andet Thing, men blot ere mere omfattende, gjøre dem færdige og sende dem over til det andet Thing, medens saa til Gjengjæld det andet Thing sendte sine værdiløse Lovforslag til Folkethinget efter at have modtaget dem, der virkelig skulle blive til Love, vilde ikke føre ud af Konflikten. Vi vilde kun komme ind i et endeløst Roberi med gjenfaldige Bestyrelser for Tvetydighed og Usikkerhed og blive førte videre ud i Konflikten og skaffe en endnu langt bitterere Stemning til Veie i Folket end den, vi nu have. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde lagt sin vægtige Stemme i Vægtstaaalen til Fordel for den ligefremme Veie, at Landsthinget sendte Lovene over til Folkethinget. Det er ikke noget Overgreb af Folkethinget lige overfor Landsthinget, at man forlanger, at de provisoriske Love, som have ligget for i tre Aar, omsider komme til vor Behandling, og deri ligger der ikke noget Forsøg paa at trække Landsthinget ned eller tilføie vore Modstandere et Nederlag for bag efter at prale med Seiren. Denne Fordring er den mindste, som kan stilles, og saa naturlig, at hvis Landsthinget var i et lignende Tilfælde lige overfor os, er jeg sikker paa, at det ærede Medlem vilde bestemt have, at Alle maatte være enige om, at en saadan Oversendelse maatte finde Sted, forinden man kunde behandle de Spørgsmaal, som det dreiede sig om. Jeg vil blot minde om, hvor mange Gange der er blevet flaget i Landsthinget over, at Forslagene ikke bleve sendte over til Landsthinget, men bleve liggende i Udvalg; deres Skjæbne blev ikke afgjort. Den Politisk kaldte man Visnepolitik; men den er langt fra at være noget Tilsvarende til det at holde Lovene liggende i et Udvalg og derigjennem forholde Thinget dets lovlige Ret. Der var da kun Tale om Forslag, der, saa længe de ikke vare vedtagne, ikke havde forandret nogen af Parternes Ret, saa at den bestaaende Tilstand var uforandret. Jeg maa bestemt fraraade Nogen at vente, at vi paa den Maade skulle komme ud af Konflikten ved, hvad det ærede Medlem antydede, og jeg anser det for nødvendigt at sige det saa klart og bestemt som muligt, ikke blot for mine Meningsfællers Skyld, men fordi det vilde

medføre den allerstørste Skuffelse, om Nogen byggede paa ad den Omvei at naae til en Løsning af den nuværende Konflikt, thi det vil være umuligt. Vil man ikke anerkjende Thingets Ret paa dette Omraade, og det er i dette Tilfælde begge Thingenes Ret, hele Rigsdagens Ret, vil man ikke gaa den Veie, som Grundloven ligefrem anbefaler, og som Ingen har bestridt er korrekt og rigtig, vil man ikke forliges, vil man ikke naae en virkelig Forstaaelse imellem Faktorerne, der kan føre til et frugtbart Samarbejde, kan det ikke nytte at fortsætte Forhandlingerne læn- gere; saa er Arbeidet spildt, og saa skal det ogsaa være konstatet og staa klart, hvem det er, der ikke vil, og at det ikke er os, haaber jeg, skal være tydeligt nok.

Klein: Jeg skal ikke rose mig af, at mit Foredrag har gjort noget stort eller heldigt Indtryk paa den ærede Ordfører. Hvad enten det er mig, der har udtrykt mig meget uklart, eller den ærede Ordfører ikke rigtig maatte have forstaaet mig, tror jeg imidlertid, at der var ikke saa og navnlig ikke ganske smaa Misforstaaelser i hans Udtalelser. Efter hans Mening skulde jeg have anbefalet Folkethinget at spille en ukkelig Komædie, at anerkjende Uretten og opgive sin Selvbestedelsesret. Efter hans Mening skulde jeg have opfordret til at gjøre Noget, som var endnu mere ukkelig, endnu mere fortvivlet end uden videre at acceptere Genbarmene paa den ene eller den anden Maade. Hvis jeg virkelig havde tilraadet noget Saadant, vilde den ærede Ordførers Udtalelser mod mig vistnok have været berettigede; men jeg er temmelig sikker paa, at jeg ikke har gjort det. Jeg har ikke villet gjøre det, og jeg pleier dog nogenlunde at være Herre over mine Ord. Indtil videre tror jeg heller ikke, at jeg har sagt noget Saadant. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det vilde være rigtigt og overensstemmende med, jeg kan gjerne sige Blioten, at lade Folkethinget jo for jo hellere faae de provisoriske Love til Behandling, og i det Dieblit, det sker, da mener jeg selvsølgelig, at Folkethinget maa staa frit ligeoverfor disse Love, saaledes at det kan behandle disse Love paa samme Maade, som det kan behandle ethvert Lovforslag, altsaa enten vedtage dem eller forkaste dem eller forandre dem. Derom er der slet ingen Strid. Men det, jeg har tilraadet, er, at man ved sin Behandling af disse Love skulde tage Hensyn til Forholdene, saaledes som de i Virkeligheden ere, at man med andre Ord ikke uden videre skulde styde de provisoriske Love til Side, fordi de ere provisoriske, men at man skulde underkaste dem en